

אמר רבי שמעון: בני, ועוד בסוד הקברנות, הכלב הוא מזבח שבוט דם הקברנות. ועל זה אמר ובחחת עליו, אם זכו - האריה היה יורד לאכל את הקרבן, ואם לא - יורד כלב, ובאיזה מקום? בכבב, שם מורה גיהנם, שהיה עלוקה שיש לה שתי בנות הב הבה, כמו שנאמר לעולוקה וכו', והכלב צוות בהם הב הבה, ומורה היא גיהנם, מרבו של מלאך המות שיש לה שתי פיות, כמו שהגיהנם שנאמר בה לעולוקה שתי בנות הב הבה, כמו שנאמר מורה כלענה בחרב ואחריתה מורה כלענה.

ובבד הוא סמא"ל, מורה סמ המות שלו. בששולטת המורה על העורקים שלה ומתקברת בחטאיהם, נאמר בפרקים של הכבד והמורה, ויבאו מرتה ולא יכולו לשחות מים מפירה כי מרים הם. באוטו מן אוטם עורקי הלב הם בדחק וגטמנים בלבד, כמו שנמה ואשתו ובניו והסיות והבהמות והעופות שנטמנו בתוכה, והכלב הוא דוחוק בהם, שאם המורה מיעחה לבב, מיד ימות האדם, ומורה לא מתקברת על ישראל, שהם הכלב, אלא בחטאיהם. אם חזורים בתשובה, השיא נשות חיים, השכינה העילונה, הרי רפואה תהיה לבב ולעורקים שלו, ונאמר בהם וימתקו החיים, ונՐאים העורקים, (הנוגה) והאיכרים שלו. טהור זו לילית, האמא של הערב רב, שחוק הפסיל, מי זה כסיל? זה אל אחר סמא"ל, וערב רב הם בנייה, שהם מערבים עם ישראל, רשיים גמורים, ועליהם נאמר אם ראית רשות שהשעה בו, עליהו אמר (חבקוק א') למה תפיט בוגדים עליהם נאמר לפה תפיט בוגדים

אמר רבי שמעון ברוי, ועוד ברוז דקרבעין, לבא איהו מזבח דביה דם דקרבעין, ועל דא אמר (שם כ כד) וזבחת עליו, אם זכו אריה הוה נחית למיכל קרבנא, ואי לא פלא ביה, ובאן אמר בכבב, לתמן מורה גיהנם, דאייה עולקה דאית לה תרי בנות הב הבה, כמה דאת אמר (משל לו) לעולקה וכו', וכלא בא בהון צווח הב הבה, ומורה איה גיהנם, חרבא דמלאך המות דאית לה תרי פיות בגונא דגיהנם, דאמיר בה (שם לעולקה שתי בנות הב הבה, פגונא דא אמר בחרבא (שם ח)

וآخرיתה מורה בלענה תדה פחרב פיות. ובבד איהו סמא"ל, מורה סמ מות דיליה, פד שלטא מורה על ערקין דיליה ומתקברא בחובין, אמר בפרקין דכבד ומורה, (שם טו כי) ויבאו מرتה ולא יכולו לשחות מים מפירה כי מרים הם, בהויא זמנה איןון ערקין דלבא בדוחק ואמתטמرين בלבד, פגונא דנה ואתתיה ובנווי וחינון ובעירין ועופין דמתטמرين בתיבה, ולבא איהו בדוחק בא הון, דאם מורה מטה על ישראל מיד ימות בר נש, ומורה לא מתקברת על ישראל דאיןון לבא אלא בחובין, אי חזרין בתויבתא דאייה נשמה חיים שכינתה עללה, הא אסוטא תהא ללבא ולערקין דיליה, ואתмер בהון (שם) וימתקו המים, ואטסין ערקין (גופא) ואברים דיליה.

טחול דא לילית אימא דערב רב, שחוק הפסיל, מאן פסיל דא אל אחר סמא"ל, וערב רב איןון בנחא, דאיןון מעורבין ביישראל רשיים גמורים, ועליהו אמר אם ראית רשות שהשעה משחת לו אל תתגרה בו, עליהו אמר (חבקוק א') למה תפיט בוגדים תחריש בבלע רשות צדיק ממנו, רשות דא